

НОВАТА ГРИЖА НА СОРОС

Ще успее ли идеята да бъде превърнат ЕС в могъщ финансов донор на структурите на Отворено общество?

Истанбулската конвенция – документ, създаден в духа на ляво-либералните идеи на Хербер Маркузе, новият курс на Държавния департамент на САЩ и търговията с политическо влияние

Присъединяването на ЕС към тази Конвенция ще доведе до задължение за финансиране и политическа подкрепа на НПО и медии, занимаващи се с права на жените и сексуалните малцинства директно от бюджета на ЕС.

Измина почти година, откакто Конституционният съд на Република България отсъди, че Истанбулската Конвенция (ИК) противоречи на Конституцията на Република България. В един Европейски съюз, който зачита суверенитета на страните членки и основополагащите договори Истанбулската Конвенция не би трябвало да бъде повече част от общоевропейската политика и законодателство.

Днес обаче тези принципи и договори могат да бъдат потъпкани и то не къде да е, а в Европейския парламент (ЕП). Отчаяни от нежеланието и невъзможността на Съвета на ЕС да одобри пълно присъединяване на Съюза към ИК, ляво-либералните сили в ЕП наложиха резолюция, с която да се отправи запитване към Съда на ЕС дали вече дадения мандат за

арх. Христо Генчев

доц. д-р. Марин Генчев

частично присъединяване е легитимен и се иска становище каква точно трябва да бъде процедурата по присъединяването на ЕС към ИК.

В пълно незачитане на становището на КС на Република България Кристин Рево Д'Алон Бонфоа [1] казва по време на обсъждането следното:

„... някои страни членки продължават да възпрепятстват процеса на ратификация [на ИК] от ЕС. .... Ние не можем да приемем това; по тази причина Европейския парламент взе нещата в свои ръце, като отправи питане към Съда на ЕС относно всички правни възражения, поставени от Съвета на ЕС, които от наша гледна точка са само оправдания ...” [2]

Целта очевидно е да се използва ляво-либералното лоби в Съда на ЕС, за да се изтъкува „правилно” уж неясния Лисабонски договор. Така се отваря възможност чрез посочена от съда процедура да се заобиколи съпротивата на източноевропейските страни срещу ИК.

На стр. 2

Базел-3:

РЕВОЛЮЦИЯ, КОЯТО НИКОЙ НЕ ЗАБЕЛЯВА

Александър ХАЛДЕЙ

Истинските революции не се правят по площадите, а в тишината на кабинетите и следователно никой не забелязва световната революция на 29 март 2019 година. Само по периферията на информационното поле мина малка вълна и импулсът угасна, тъй като ситуацията се описва в термини, неразбираеми за широките народни маси.

Няма „Свобода, Равенство, Братство”, „Родина или Смърт” или „Власт на Съветите, мир на народите, хляб на гладните, фабрики за работниците, земя на селяните” - не са използвани такива шедьоври на световния популизъм. Затова и случилото се в Русия го разбраха няколко души. И дадоха такива коментари, че масите или не ги дослушаха, или не ги дочетоха докрай. Или пък дослушаха, но не разбраха нищо.

И напразно, защото светът се промени толкова грастично,

че Натан Ротшилд, мачкайки шапката си в ръце, се качи на бронирания си „Ролс

Ройс” и извика от него към цялата Вселена: „Другари! Световната революция, за чиято нужда толкова дълго говореха революционерите, свърши!”. И той е напълно прав. Просто резултатите от революцията ще се осъществяват бавно и затова са невидими за обществото. Но последиците, въпреки това, скоро ще се видят абсолютно от всички, чак до последния лавкаджия, който дори не иска да се научи как да управлява държавата.

Тази революция се нари-

ча „Базел-3” и е осъществена от Банката за международни разплащания, кръстена на името на известния Бернард Барух. Нейната същност е следната: БМР насочва МВФ, а той от своя страна централните банки на всички държави. Органът за такъв контрол се нарича БКБН - Базелски комитет за банков надзор. Това не е някакъв си там Държавен департамент на Щатите или Конгрес на американските сенатори. Това не ви е глупавият Пен-

тагон, ситното Министерство на финансите, пърхачото по периферията ЦРУ или Дома на колхозника, наричан „Белия дом”.

Това дори не са ви разпореждащите се с цялото това „богатство” банки на Федералния резерв на САЩ. Това е реалното световно Правителство, за което по света се стараят да не говорят на глас.

БКБН в Политбюро на света,

за което се говори, че негов генерален секретар е дру-

гарят Барух, а подземният състав на ЦК е изобщо засекретен. Той има много евфемизми, но най-адекватният от тях е „Цюрихските джуджета”. Така наричат швейцарските банкери, при това не стопаните на търговските банки, а именно тези седящи в Базел невзрачни мъже, които не посмя да нападне дори и Хитлер, присъединяващ към Райха целия свят, но през цялата война запазил неутралитет с Швейцария А, както знаете, в Швейцария, освен швейцарските стрелци, наистина няма армия. От кого се страхуваше разбеснелият се фюрер?

Въпреки това „препоръките” на БКБН, които бяха пуснати на 29 март 2019 г. веднага бяха приети за изпълнение от всички централни банки по света. И нашата руска Централна банка не прави изключение. Има дори съобщение от пресслужбата на Централната банка на Руската федерация, публикувано на официалния сайт. То се нарича „Относно времето за изпълнение на Базел-3”.

На стр. 7

Такъв ход е изключително рискован и ивади на показ отчаянието завладяло ляво-либералното лоби в ЕС. И това се случва точно сега - само седмици преди изборите за ЕП! Точно сега се повдига един въпрос, който в западноевропейските страни няма никаква електорална тежест, а в източната част на Съюза ще нанесе огромни щети именно на поддръжниците на ИК. Това поражда редица въпроси:

Защо го правят?

Защо сега преди изборите за ЕП? Защо тази Конвенция е толкова важна? Защо поемат този огромен политически риск?

За да разберем мотивите зад почти истеричните опити да се наложи Конвенцията на целия ЕС е нужна малко предистория.

Преди почти 30 години една статия на арх. Христо Генчев зададе високият хоризонт на смисления и дълбок анализ, на публицистиката, която вниква зад привидната видимост и яснота на фактите, която разчита и превежда нечитаемите понякога иероглифи на политиката и бъдещето. Тази статия бе публикувана в бр.1 на в. „Зора“ от 14 май 1990г. и носеше заглавие: „Втората световна война завършва днес“.

От тогава до днес арх. Христо Генчев прибави много слава и уважение към името си на водещ урбанизатор и творец, което само увеличаваше походите да се радваме на неговите успехи.

Но нали е казано, че най-сладката радост за един баща е когато чува, че синовете му го достигат и може би ще отидат, и по-далече от него.

Повод за тази кратка бележка е статията на двамата братя - близници арх. Христо Генчев-младши и доц. Д-р Марин Генчев - неврохирург, която с любезното посредничество на майка им арх. Елена Петрова-Генчева, читателите на в. „Нова Зора“, могат да прочетат в настоящия брой. Публикувана най-напред в сайта на Александър Урумов и обиколила стра-

нищите на много други електронни издания, тази статия показва, че съвсем по Христогенчевски, двамата братя заемат непоколебима позиция по една от най-страшните миязми на нашето време - борбата с човекомразните идеи на Сорос и чудовищния експлозив, наречен Истанбулска конвенция, с който те саминирали бъдещето на света.

Заглавието е на редакцията. Колкото за да се знае, че жанрът има памет, ще припомним, че още през 1997г., в деня когато „президентът на новия цивилизационен избор“ Петър Стоянов връчваше на човекоенавистника Джордж Сорос, най-високия български орден – „Стара планина“, пишещият тези редове изпрати на организаторите на това позорно събитие – Нери Терзиева и Петър Стоянов, нарочно издадената от него за случая книга „Профил на мегаспекуланта Джордж Сорос“, с която подследи с лъжица катран наградения, награждаващите и техните клакьори. И в една своеобразна „война на Мърфи“ тогава, се опита по своjemu да отмъсти за униженото ни Отечество.

Но за това – друг път!

Минчо Минчев

мент на САЩ администрацията на президента Тръмп не бездейства и в други направления. Така например, на 9 април 2019 година встъпва в длъжност новият президент на Световната банка, която е друг бастион на глобализациите. Дейвид Малпас е близък съюзник на президента Тръмп още от предизборната му кампания и очакванията са, че той е склонен да промени досегашната политика на банката в съзвучие с виденията на президента. Един пореден удар по организациите, свързани с “Отворено общество”.

Сорос осъзнава какво се случва и в интервю за “Вашингтон пост” на 10 юни 2018 г. заявява, че “всичко, което можеше да се обърка се обърка” [9].

Публикуването на информацията от доклада на прокуро-

НОВАТА ГРИЖА НА СОРОС

Истанбулската конвенция е документ, създаден в духа на ляво-либералния неомарксизъм на Херберт Маркузе [3]. От десетилетия (края на 60-те години) тези идеи постепенно придобиват доминиращо влияние сред политическия и интелектуален елит в Северна Америка и Западна Европа. Основният замисъл е създаване на нов световен ред, основаващ се на идеите на Маркс и Енгелс, като класовата борба се води не в името на пролетариата (както е при марксизма, който познаваме), а в името /и от името/ на етнически, сексуални и други “оценправдани” малцинства.

Днес основно препятствие пред разпространението на неомарксистките идеи в ЕС се оказват страните от Източна Европа, изпитали на гърба си пагубните резултати на подобен социален експеримент. А точно тук след падането на желязната завеса бяха положени огромни усилия за налагането на ляво-либералната идеология.

Основен неин проводник става Фондация “Отворено Общество” на осъждалия за финансови престъпления [4] борсов спекулант Джордж Сорос и цяла мрежа от свързани с нея организации. Ключ за нейното успешно развитие е моделът, по който се финансира. Той е широко използван във финансовите среди и се нарича “leverage”. Ливъридж е инвестиционна стратегия, при която с малко собствен капитал се привличат чужди средства с цел увеличаване на потенциалната възвръщаемост на първона-

чалния капитал. Така притежател на относително малко собствени средства започва да контролира и инвестира многократно по-голям чужд капитал. Тази стратегия увеличава размера както на възможната печалба, така и на потенциалната загуба.

В конкретния пример за разпространението на ляво-либералния неомарксизъм стратегията изглежда по следния начин: Сорос използва собствено финансиране (около 800 милиона щатски долара на година [5]), с които изгражда инфраструктура и мрежи от организации, познати под името “гражданско общество”, НПО и др. Впоследствие организациите от тази мрежа са или основни бенефициенти, или чрез съучастия определят как се разпределят средствата на USAID - почти 30 милиарда

щатски долара на година. България е много добър пример за това как работи тази финансово схема.

Направена от авторите справка показва, че 92% от средствата, разпределени от българския клон на USAID (“Америка за България”) за периода 2009 - 2018 са дадени на организации, получили финансиране или вече работили по проекти с “Отворено общество”. Подобен подход организацията има и към фондове на други западни държави. Освен очевидната полза от безвъзмездното финансиране, така мрежата на “Отворено общество” получава и немалка политическа подкрепа от тези държави-донори.

Тази брилянтна схема е разгърсена с избора на Доналд Тръмп за президент на САЩ през 2016 година и по-

ледвалия рязък обрат в политиката. На 23 май 2017 година Държавният департамент (принципал на USAID) практически премахва всяко финансиране за организации от ляво-либералния неомарксистки спектър.[6] Няколко месеца след това, на 17 октомври 2017 година, в отчаян опит да предотврати смут в редиците на своята структура от НПО [7] Джордж Сорос обявява, че е в процес на даряване на 18 милиарда щатски долара на Отворено Общество [8]. Звучи добре, но за глобалната мрежа от организации на Сорос дори и такава огромна сума е недостатъчна и може само за кратко да замести липсващото финансиране от страна на САЩ.

В допълнение към новия курс на Държавния департа-

ра Роберт Мюлер, оправдаващ напълно Доналд Тръмп по обвиненията за незаконни връзки с Русия прави положението още по-неприятно за ляво-либералните стратегии, защото стана ясно, че Тръмп няма да може да бъде предсрочно отстранен от президентството и шансовете за негов повторен мандат се увеличават [10].

В тази критична ситуация само мощно финансиране от икономически гигант може да гарантира оживяване на поглъщащата все повече и повече средства мрежа от организации около “Отворено общество”. Този икономически гигант може да бъде само и единствено ЕС.

И тук е мястото на Истанбулската конвенция. Присъединяването на ЕС

ВЪПРОСЪТ НА „НОВА ЗОРА“

Внеделя, 14 април, приключи дългоочакваното заседание на Националния съвет на БСП. Както всички знаят, на него бе обсъждано подреждането на листата за изборите на 26 май за представители в Европейския парламент на кандидатите от Коалиция „БСП за България“. Последната формулировка е по-скоро подвждаща, защото на членовете на Националния съвет не беше представена листа, обсъждана и утвърдена в политическия съвет на Коалицията, в чиито състав, освен БСП, влизат и ПП „Нова Зора“, Комунистическа партия на България, ПК „Тракия“ и ПК „Еко гласност“.

От 17-те места в листата, Изпълнителното бюро на БСП, от чието име тя бе представена, за коалиционен партньор бе отредено последното 17-то място, което бе предоставено на председателя на ПК „Еко гласност“ - Емил Георгиев.

Три места бяха отредени за т.нар гражданска квота. Първото – на Елена Йончева, утвърдена за водач на листата на предишното заседание на Националния съвет. Четвъртото и десетото място бяха предоставени на двама достойни кандидати – Иво Христов и Велизар Енчев.

Когато броят бъде в ръцете на читателите на „Нова Зора“, всичко написано до тук няма да е ново за тях. Длъжен съм обаче да отбележа, макар и телеграфно фактите, за да е открит хоризонтът за изводи, които всеки член на „Нова Зора“, симпатизант и читател на вестника трябва сам да си направи.

Правя го и заради това, че все по-убедително става обстоятелството, че отношението към ПП „Нова Зора“ не еволюира, че рецедивите на negliжането на всички наши идеи и предложения се

Минчо МИНЧЕВ
Председател на пп “Нова зора”

изменно и все по-първенствувашо е правото на „Илар Лъв“. Това че ни е оставена възможността да инкасираме поредната горчивина и несправедливост, идва да ни покаже, че само с добронамереност и надежда не сме в състояние да променим нещата „на върха на хранителната верига“. И че подобно на онзи персонаж от едноименния филм, няма смисъл само да крещим „Срам за джунглата“, „Срам за джунглата“!

Ножът опря до кокала и става от ясно по-ясно, че единение не е възможно, когато липсват критерии за ценности, когато потенциала и авторитета на един Валентин Вацев, например, се оказват незабелязани и неопознати, при съставянето на една листа под диктовка и без политически диалог с носителите на неговата кандидатура.

Оказва се, че за втори път движението на БСП към победата е минирано с неядливост и незначитане към хората, пред които тържествено си обявил, че тръгваш с тях на дълъг път; че движе-

нят ще задълбочават, въпреки безупречната ни коалиционна лоялност и идейна последователност. Или може би тъкмо поради тях. Поради което все по-безнадеждно става очакването ни, че е възможен честен и равнопоставен диалог в една коалиция, в която не-

нието към властта на една партия или коалиция не може да бъде самоцелно и за лична употреба и че то има смисъл само ако придвижва обществото към по-добър живот.

Може ли обаче БСП да постигне всичко това чрез собствената си илюзорна самодостатъчност?

Няма да отговарям на този реторичен въпрос. Ще повтаря обаче, че „Нова Зора“ никога не е била под мандатна територия, че тя има своя програма, ценности и законни избрани органи. И че те имат правото да решават дали ще търпят удушваческите похвати на мними приятели и партньори или ще продължат да бъдат вектора на единствено спасителната за България идея.

Съдбовните въпроси на българската нация и държавност настоятелно изискват общи усилия, заради отговорността ни пред миналите, днешните и утрешни поколения. И ако някой не разбира това, значи че безнадеждно е извън времето. България няма нужда от имитации на социална заргиженост, защото отдавна е надхвърлена поносимостта на народа към уж случайната непоследователност и компромисност, спрямо един идеал, способен да твори чудеса. И няма вече кой да вярва, че политиката на гигантски амортьор, имаща за цел да примири народа с неговата незавидна участ, е само случаен епизод в живота на една партия, чиято съмнителна гордост е, че е системна.

Нетърпящият отлагане въпрос на „Нова Зора“ е: Докога ще катерим възможността за победа на този идеал, нагоре по стълбата, която води надолу?

към тази Конвенция ще доведе до задължение за финансиране и политическа подкрепа на НПО и медии, занимаващи се с права на жените и сексуалните малцинства директно от бюджета на ЕС (около 140 милиарда на година [11]), заобикаляйки структурите на националните държави![12] Финансиране, което ще замести липсващото финансиране от САЩ и ще гарантира оживяването на неомарксистките НПО и медии.

1. Ако искат да заместят отпадналото финансиране от САЩ с такова от ЕС, те трябва да го получат сега, или да чакат до 2027 година. А те не могат да чакат до 2027, защото без финансиране през 2027 година тях вече няма да ги има.

2. Поради липса на време за подготовка на нов международен договор, който да е приемлив за всички страни в ЕС и да наложи приоритети, гарантиращи нужното финансиране Истанбулската Конвенция се явява единствената опция на ляво-либералните структури.

3. Очаква се промяна на политическото представителство в новия ЕП, което далеч няма да е така благосклонно към манипулациите на неомарксистките мрежи.

Така създадената ситуация обяснява много добре защо ляво-либералните сили настояват на всяка цена тази Конвенция да бъде ратифицирана от ЕС сега! С други думи ляво-либералният неомарксистки социален експеримент заприличва все повече на политически и икономически балон, който се пукна и неговите създатели се съкват сили се опитват да го спасят.

Защо е важно да знаем всичко това?

В разгара на последните политически скандали стана ясно, че практика като купуване на

имоти на данъчна оценка е способна да съсипе политическата и административна кариера на хора от всички ешалони на властта. Какво биха направили всички тези хора, ако знаеха предварително какви биха били последствията от подобна “безобидна” сделка? Колко хора няма да получат желаните от тях назначения, защото всяка промяна на бъдещи кандидати за висши постове ще включва справка от Агенцията по вписвания?

В момента една идеология, изиграла решаваща роля в изграждането на част от днешния български политически и административен елит е вече в режим на финансов и политически банкрут. Не малко политици и магистрати са били съблазнени от възможността за бърза и успешна кариера, предлагана им от организации, свързани с “Отворено общество”. Те едва ли са предполагали, че обвързането с определени властови мрежи може от предимство да се превърне в непреодолима пречка за тяхното кариерно израстване в бъдеще, когато на всяка връзка с “Отворено общество” ще се гледа като на потенциална

търговия с влияние. На 14 ноември 2017 година Найджъл Фараж, представител на Великобритания в ЕП иска в парламента да се създаде комисия за разследване на влиянието на “Отворено общество” сред европейския политически и административен елит.[13] Имайки предвид безотказния политически инстинкт на Фараж, предвидил много предстоящи политически събития (Брекзит, избирането на Доналд Тръмп и др.) можем да приемем, че таква разследвания ще има. Когато тези разследвания започнат и в България, много политици и магистрати ще осъзнават, че на грантове, “безплатни” семинари, срещи, специализации и курсове в чужбина скоро ще се гледа не като на безобидно участие в събитие или проект, а като на търговия с влияние. Въпросът “какво дадохте в замаяна?” ще е оръжието, с което ще бъдат атакувани много кариери.

Авние, българите, нагледали се на какви ли не исторически прерратности за пореден път ще сме свидетели на пълен социално - политически обрат.

[1] Christine Revault d'Allonnes-Bonnefoy описана като “надежден съюзник” на фондация Отворено Общество в сборника Reliable allies in the European Parliament (2014 – 2019), Open Society European Policy Institute

[7] <https://www.wsj.com/articles/george-soros-transfers-18-billion-to-his-foundation-creating-an-instant-giant-1508252926?mod=mktw>

[2] <https://www.socialistsanddemocrats.eu/newsroom/last-chance-tackle-violence-against-women-european-elections-warn-sds>

[8] <https://www.nytimes.com/2017/10/17/business/george-soros-open-society-foundations.html>

[3] <https://youtu.be/veffirs80pk?t=120>

[9] <https://twitter.com/georgesoros/status/1005838891130195973?lang=en>

[4] <https://dealbook.nytimes.com/2011/10/06/soros-loses-challenge-to-insider-trading-conviction/>

[10] <https://www.apnews.com/0bab63fd501b4100bfc06491c2061cc5>

[5] https://en.wikipedia.org/wiki/Open_Society_Foundations

[11] http://ec.europa.eu/budget/graphs/revenue_expediture.html

[6] <https://www.state.gov/secretary/remarks/2017/05/271051.htm>

[12] чл. 8 на Истанбулската Конвенция

[13] <https://www.youtube.com/watch?v=PZLrOTtPjUc>

ОТ СУДЖУКА, ДО СЛОГАНА

Петко ПЕТКОВ

Апетитът идва с яденето. След като оплоскаха суждуча на Живко Мартинов, преминаха през „Кумгейт“ и „Оградагейт“, за да се самонасалят в „Апартаментгейт“, ето че герберите не се посвениха да откраднат и слогана на Дедо Пар за Евроизбори 2009 - „Европа ни чува“. Слоган, чието авторство се приписва на Моника Йосифова, днес Станишева, която тогава е била общ пиар на БСП и НДСВ. И тогава, и днес той е толкова достоверен, колкото са всичките самохвалства на днес управляващите: за „успешното“ управление и „успешното европредседателство“, за евроатлантическата интеграция на Западните Балкани и дори за мира и сигурността в Черноморския регион, на Балкани и в света като цяло.

Един остроумен коментар под карикатурата на Христо Комарници, посветена на горепосочената интелектуална кражба, гласи: „Сега, ако трябва да издербиваме, Бандидос Герберугес не придирият, дали е деня или ноща. Крадат си на воля по всяко време. А и в случая крадат от "Краллив Дедо". Никаква колегиалност. И то за една табела. Чудя се, Цоро как не му е отмъкнал и жилището. Както си!“

„Европа ни чува“

това е най-голямата лъжа,

изричана някога по българските земи. Защото няколко дена преди откриването на предизборната кампания от ГЕРБ, въпреки уверенията на евродепутати, като Джамбазки, Новаков, Радев, Майдел и компания, пакетът „Мобилност“ на френския президент Макрон бе приет на първо четене в Европейския парламент (ЕП). И то с огромно мнозинство. Къде остана тази Европа, която ни чува? Май не толкова ни чува, колкото ни гледа как тъмем в корупция и популизъм. Язык за хорцето, което нашите превозвачи тропяха пред ЕП в Брюксел! Не ни свърши работа и запалването на един камион. Българските превозвачи се надяваха с помощта на евродепутатите да излъжат ЕП, ЕК, Съвета на ЕС и собствените си шофьори, на които плащат минимални заплати, за да не се охарчат за данъци и социални осигуровки. Номерът не

мина, както няма да мине и при окончателното разглеждане на проекта в този или в следващия ЕП. А да се разчита на това, че Бойко Борисов ще наложи вето в Съвета на ЕС, е все едно от умрял писмо да чакаш. Достатъчно е да му намекнат за спиране на евро парите, и той ще клебне. Дано поне продължението на газопровода „Турски поток“ през България, проектът АЕЦ „Белене“ и удължаването на срока за експлоатация на 5-ти и 6-ти блок на АЕЦ „Козлодуг“ и на ТЕЦ-овете в Маришка възлищен басейн имат пощастлива съдба.

Ха гано, ама нагали!

Защото нашите „народни избраници“ – в ЕП и Народното събрание, „после келети-

пред „обществените настроения“, а пред настояването на Вожда и Учителя Борисов, отгелляйки се в своите „законно“ придобити крепости. Цветан Цветанов, който пръв поведе хорото с оставките, обаче, заяви в предаването на БНТ „Панорама“, че никой не може да го накаже. Борисов го поправи, че има кой да го накаже: „Перво Господ, после аз!“ И това наричат борба с корупцията! Как да не се съгласим с определението, което гласи: „Корупцията е далавера, в която ние не участваме?“ Каква ти борба с това зло, щом и шефовете на „Антикорупция“ се оказаха „пробити“! Тях кой ще разследва?

Кауза пердуча

Когато президентът Радев

ти и ще се уверите, че борбата с корупцията е кауза пердуча. Нещо повече, ако в Европа нямаше корупция, нашите хора щяха да я внесат. Тези ли ще променят Европейския съюз?! Че нали на първите места в листата на ГЕРБ са все „стари муцуни“, като Мария Габриел, Андрей Ковачев, Ема Майдел, Андрей Новаков и Емил Радев, а на шестото място се мъдри видният отвякъде едновременно седесар Александър Йорданов? Зад него са хора, много повече заслужили към „каузата“ ГЕРБ, а на последното 17-то място е главният секретар на СДС Илия Лазаров. Представяте ли си как ще ревне Александър Йорданов, ако чрез преференциалното гласуване

българската Конституция, хем се натиска да влезе в ЕП чрез листата на БСП, която е против двата документа. Ако се откаже от тези мераци, може поне да си спести унижението да бъде отвян с преференциите. Без него тя спечели президентските избори и е най-сериозният конкурент на ГЕРБ за Евро избори 2019 и евентуални парламентарни избори, редовни или предсрочни.

Разбира се,

генералното сражение на тези избори

ще се проведе между ГЕРБ и БСП, която диша във врата на Борисов, Цветанов и компания. Според едно проучване на „Барометър“ за евровота, разликата в подкрепата за тях е само 1,2% в полза

бъде изместен на неизбираема позиция! Да не говорим за евро листите на ДПС, ВМРО, НДСВ, ПП „Атака“, ПП „Воля“ и „Демократична България“, някои от които сякаш са следствие на отрицателна селекция.

Листата на БСП ще води Елена Йончева, което събуди **любов необяснима у ГЕРБ и „присъдружните“ ѝ медии**

към лидера на ПЕС Сергей Станишев. От Цветанка Ризова в Би Ти Ви, през Георги Коритаров и Георги Харизанов в ТВ „Европа“, до Любо Огнянов и Илиана Бенювска от „Канал-3“, всички опияват, че Станишев бил европейското и вестник „Ню Йорк Таймс“ (05.04.2019). Позовавайки се на оценка на „Трансперънс Интернешънъл“, вестникът изтъква, че няма осъден високопоставен служител по обвинения в корупция.

Вижте кои се натискат да влязат на избираема места в евро листите на отделните пар-

тии и ще се уверите, че борбата с корупцията е кауза пердуча. Нещо повече, ако в Европа нямаше корупция, нашите хора щяха да я внесат. Тези ли ще променят Европейския съюз?! Че нали на първите места в листата на ГЕРБ са все „стари муцуни“, като Мария Габриел, Андрей Ковачев, Ема Майдел, Андрей Новаков и Емил Радев, а на шестото място се мъдри видният отвякъде едновременно седесар Александър Йорданов? Зад него са хора, много повече заслужили към „каузата“ ГЕРБ, а на последното 17-то място е главният секретар на СДС Илия Лазаров. Представяте ли си как ще ревне Александър Йорданов, ако чрез преференциалното гласуване

бъде изместен на неизбираема позиция! Да не говорим за евро листите на ДПС, ВМРО, НДСВ, ПП „Атака“, ПП „Воля“ и „Демократична България“, някои от които сякаш са следствие на отрицателна селекция.

Когато президентът Радев

ПРОТИВОБОРСТВОТО РАЖДА РАЗВИТИЕ

Великият английски учен Чарлз Дарвин стига до прозрението, че усъвършенстването и развитието на животинските и растителни видове става в борбата им за оцеляване чрез т.нар. естествен подбор. Също така, ако следваме законите на материалистическата диалектика, можем да кажем, че **всяко противоборство, всяко противопоставяне ражда усъвършенстване и развитие в определена насока.**

Така например, конкуренцията в икономиката води до усъвършенстване и развитие на технологиите, както и до оптимизиране организацията на производството, повишаване на качеството и т.н. При наличие на много фирми, предлагачи еднотипни стоки или услуги, борбата за пазар (независимо дали в една или различни страни) води до необходимост от по-добро качество или по-ниска цена и така в борбата за оцеляване остават по-добрите – с по-качествени стоки или услуги, а другите отпадат.

Монополът означава липса на конкурентна борба, при което има застои, няма развитие и в крайна сметка се стига до загиване. При частния монопол това ражда безконтролност, разгул и опити (често успешни) за корумпиране на държавните структури. Един от недостатъците на системата преди 1989 г. бе в липсата на конкуренция между държавните икономически структури. Когато при частните корпорации няма конкуренция, т.е. при тяхно монополно положение, се наблюдават още по-негативни за обществото процеси на грабеж, корупция, и липса на иновации. Това е един от резултатите на либералната идеология, която доведе до невероятно социално-класово имуществено разслоение. В тази връзка е безспорен факт, че **класовата борба и тази между различните социални прослойки безспорно стимулира развитието и усъвършенстването на обществените отношения**, както и тяхната хуманизация. Като най-ярки примери в тази насока бих посочил Революцията във Франция през 1789 г., както и Октомврийската Революция в Русия през 1917 г.

Още от дълбока древност противоборството между народите за земя и ресурси стимулира технологичното развитие, както и организацията на държавното устройство. Когато през определен исторически период няма съперничество и противоборство между държавите, тогава някои от тях се разпадат. Така, поради своята големина и мощ започва загиването на

стои Цветанов, през чиито ръце са минали 7 апартамента, 5 от които още са негови, други са си купили евтино „само“ 1-2 апартамента, но Нинова трябва да излезе на палатка, за да я проследват по-лесно самопапарачите.

Опитите и Елена Йончева да се натовари на файтона на корупцията също са нелепи. Защото тя никога преди не е била от управляващите, за да злоупотреби със служебно положение, а винаги се е занимавала с журналистика. При това, посещавала е най-горещите точки на света, където герберски крак не е съгвален: от Чечения, през Косово, до Сомалия и сомалийските пирати. Да не забравим и киревския Майдан, където Йончева показа новите бандерви. Заради това ѝ забранено да посещава Украйна. Поредицата от оставки в редиците на ГЕРБ не са проява на висок морал, а опит за замитане на следите и отвлечане на вниманието от по-голямата корупция.

Свлачището тръгна

На 9 април, след медийни публикации за роднински далавери оставка подаде (за втори път, б.р.) депутатът на ГЕРБ Делян Добрев. Същия Добрев, когото Спас Гърневски призоваваше да не напуска кораба след „Кумгейт“, понеже червените акули щели да го разкъсат преди да

е стигнал брега. Елена Йончева излезе права. Пак през този ден оставка подаде заместник областният управител на София Томи Николов, забъркал се преди време с продажбата за жълти стотинки на Царските конюшни, а сега уличен в строителство на вила върху земеделска земя в землището на село Селсавци. И скандалият кмет на Созопол Панайот Рейзи обяви, че напуска ГЕРБ. Но не напуска кметския пост, от който е временно отстранен със съдебно решение, заради неправомерно изплащане на общински пари на частни фирми за неизвършени от тях услуги и присвояване на 2 млн.лв. Преди това, посветена от Борисов, Цеца Чацева обяви, че няма да се връща в парламента.

Свлачището тръгна и на ГЕРБ ще е все по-трудно да се представя като гарант на стабилността и европейското

бъдеще на България.

Някой спомня ли си какво донесе на България Мария Неделчева Габриел, откакто стана еврокомисар на мястото на Кристалина Георгиева? Колко души ползват роуминки за разговори в ЕС? Спряха ли от Европа да ни третираят като второ качество хора, пробутвайки ни храни със съмнителни стандарти? А гласуването в ЕП за пакета „Макрон“ какво ви говори? Че Европа ни чува и уважава, заради Борисов ли? Нищо подобно! Не ни чува, защото не ни слуша. Отчасти, заради чуждо езиковата недостатъчност на Борисов и Цветанов. Но несъмнено ни гледа и вижда у нас една отблъскваща и неприлична картина.

Важно е кой и как броу

Обективно погледнато, ГЕРБ заслужават да загубят и тези евро избори, както и следващите парламентарни избори – извънредни или редовни.

Доц. Пламен Дамянов ИИОЗ-БАН

Римската империя, тъй като тя дълго време не е имала реална конкуренция - държавна формация, която да ѝ съперничи по мощ, т.е. тя се е чувствала неувязима и не е имала стимул за усъвършенстване в технологичен и организационен аспект. По сходни причини се разпадна и СССР. Въпреки, че съществуваше т.нар. студена война, поради липса на реална опасност от унищожение започна технологичен и идеологически застои, загиване и се стигна до мета-предателството - до отказ от желание за борба и запазване на държавата.

Подобна мега-държавна конструкция ще доведе до ликвидация на националните държави в ЕС чрез създаване на наднационално управление. Редица политичи-глобалисти и наемниците на Джордж Сорос (Дьорд Шорос) работят активно за реализиране на тази идея. Ако това стане, ще бъде унищожена конкуренцията между националните държави, което ще доведе до монополно управление, загиване на ЕС и в крайна сметка до гибел за народите от този Съюз.

Европа и Светът се е развивал в резултат на противоборствата между националните държави – това е и двигателят за развитието в световна мащаб! В светлината на казаното, на пръв поглед липсата на многопартийност е липса на конкуренция. Но реално, ако в една отделна страна в политически аспект, дори да няма многопартийност, това не изключва наличие на различие във възгледите по въпроси на вътрешната и външната политика, икономика и т.н. Също така, противопоставянето с други държави е реално съперничество и двигател за развитие. Ето защо няма противоречие с казаното относно борбата като двигател за развитието и твърдението, че и при по-авторитарно и централизирано управление, дадена страна може да се развива успешно (стига в икономиката ѝ да няма монополизъм).

Примерът на Китай е показателен - там е осигурен правен ред, сигурност и стабилност, благодарение на централизирана политическа система, при което бе запазена идеологията с нейните основни морални принципи. Същевременно, това осигури възможност за динамично развитие в икономически и технологичен аспект.

дидните гласове в десетки изборни секции на Истанбул, Мустафа Балбай пише във вестник „Джумхуриет“ (07.04.2019): „Имамоглу спечели изборите, сега работи за спечелването на преброяването“ (Екрем Имамоглу е кандидатът за кмет на Истанбул, издигнат от опозиционната Народно-републиканска партия (НРП) срещу кандидата на управляващата Партия на справедливостта и развитието (ПСР) Бинали Йилдъръм, бивш министър-председател и бивш председател на Великото национално събрание на Турция-б.а.).

В същия брой на вестник „Джумхуриет“, Емре Конгар резюмира критиките, отправени от читателите към Висшата избирателна комисия (YSK): <<Когато властта спечели изборите, това е „волята на народа“; когато ги загуби, се казва, че това е „преврат“. Управляващи, които се съпротивяват срещу загубени от тях избори, ще губят още повече >>.

„Упоритостта и глупостта са близнци“, казва Софокъл.

Перифразирайки казаното за изборите в Истанбул, след европейските избори на 26 май у нас може би някой ще каже: „БСП спечели изборите, остава да спечели и преброяването на гласовете!“

ЖИВОТ И КНИГА НА ЕДИН ДЪХ

В препълнената зала „Гържествена“ на Централния военен клуб, в София, в 18 часа на 8 април се състоя Благотворителното представяне на книгата „Живот на един дъх“ от о.з.полк. Тодор Предов – д-р по право.

Обикновено представянето на книга е вълнуващо събитие най-вече за автора и неговите близки и приятели. В тази априлска вечер обаче, то събра като във фокус признанието не само на съмишлениците на д-р Предов, изпълнили докрай местата в залата, но и пълната съпричастност на институции, патриотични организации и граждански сдружения. Словата и поздравителните адреси, грамотите и наградите, следваха неотстъпната логика на едно обществено признание, мотивирано най-вече от патриотичния порив и гражданската ангажираност на автора, подкрепени с разказа за собствения му живот, изживян „на един дъх“.

Побран в 350 страници на една трилогия и разказан с талантливо перо и честноотношение към фактите „Животът“ на Тодор Предов прелиста с крилетата на младостта над детството и юношеството му в родното му село Рогозен, ученическите му години в Бяла Слатина, „прикладните уроци“ на справедливия и строг баща, изградил у него навиките за труд и отговорност. И както се полага на едно скромно и ученолюбиво селско момче, не са подминати изпитанията му от срещата със света на големия град.

Но всичко би било обикновено, дори тривиално, ако в разказа за неговия живот не се оглеждаше острия профил на едно време, преобръщащо обществените пластове с нови идеи и цели, с нови социални асимилюти, които отприщват неподозирани бентове пред волята и мечтите. „Паго̀ни с трико̀лбори“ е наречъл тази част от своята три-

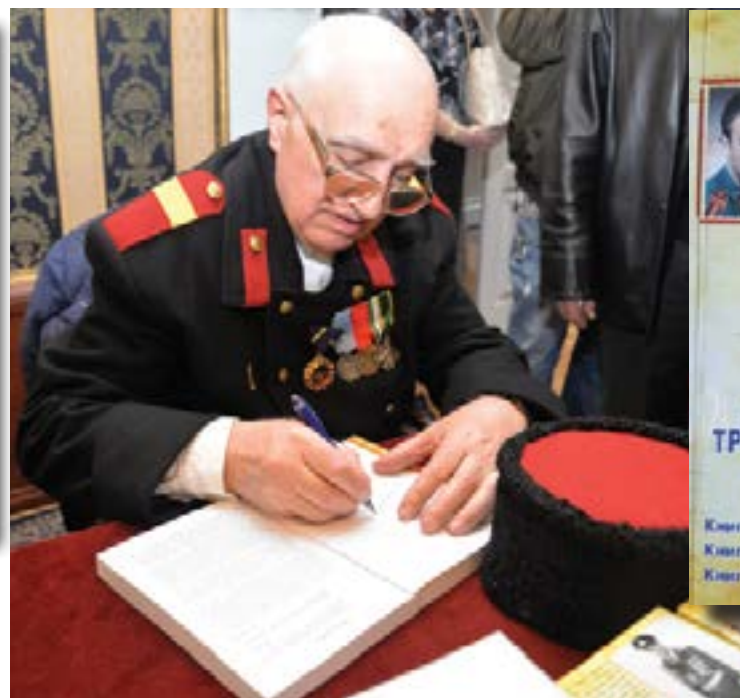

Грамота за награждаване с юбилеен медал „100 години Първа Световна война“
Поздравителен адрес от Директора на Дирекция „Социална политика“

логия Тодор Предов, може би за да загатне бъдещия път на осъществяване на студенто-отличник в строгите коридори на едно министерство, което осигуряваше безпроблемно спокойния, създателят на българския гражданин, сигурността на държавата и охраняваше безкомпромисно и всеотдайно завоюваните достижения на обществото.

Като оставям на читателите да осмислят, защо не само живота на автора, но и книгата, изпод перото му защо са живот и книга „на един дъх“, аз бих искал да споделя нещо по-лично за представата си от това събитие. Според мен то е толкова значимо, колкото и

делото на човека има онези обществени измерения, които го правят събитие, надхвърлящо семейните мащаби на радостта от творческите усилия на патрона на фамилията.

полк.о.р. Манол Тенчев връчва медал на полк.о.з.д-р Тодор Предов

полк. о.з.инж. Любен Виденов, полк.о.з. Ст. Джумолиев; полк.о.з. д-р Тодор Предов; подп.о.р. Огнян Маринов

полк.о.з.инж. Ст. Джумолиев; полк.о.з.д-р Тодор Предов; подп.о.р. Огнян Маринов

Древните са вярвали, че човекът е мярка за всички неща. И аз си мисля, че делото и характера на човека Тодор Предов, сигурно могат да бъдат погледнати от различен ъгъл, но лично за мен, те могат да бъдат изразени само с категоричността и едрия мащаб на понятието и думи, като Отечество, дълг, всеотдайност, безкомпромисност...

Животът ме е срещал с много и различни хора, някой от тях

по откритост и безкомпромисност по отношение на правдата и истината и в същото време по добронамереност, Тодор Предов е висока мярка и пример. Думата разбира се е „еталон“, но тя е чуждица, пък и за жив човек не подхожда. Спомням си че е таква очи съм гледал още само на един човек, приятел и автор на каузата на „Зора“ - непрежальният Велко Вълканов.

За това, когато на 8 април в зала Гържествена на Централ-

ния военен клуб слушаш Марш на Опълченците, по текст на Тодор Предов, когато стоплиха душата ми сякаш юбилейните слова на официалните поздравления и адреси, когато гледах другарите му, пък и той самия в опълченските униформи и отличия, аз си мислех за привилегията да имам редом до себе си в делото и в живота, такъв човек, който до сетен дъх ще стои зад бруствера на окопа и който съвсем по Хайтовски, дори главата му да отсекат, пак ще вика „Да живее България!“

За това си позволявам волността да изляза от мярката на отстранеността и да се обърна към съпругата му Марина, към дъщеря му Даниела, към воедещият гържеството о.з.полк. Станчо Джумалиев, символично облякъл за случая униформата на шабаскантиан от Императорската армия на Негово Величество Цар Александър II Освободител; към другаря му Огнян Маринов, председател на НД „Традиция“, към неподражаеми майстор на коритата и ножове – Коликов, от Пловдив, към Любен Виденов, представящ от трибунала Интелектуален кръг „Зора“, както и към всички които почетоха Благотворителната премиера на книгата „Живот на един дъх“, и които знам че обичат, уважават и ценят делото на Тодор Предов – нека го прегърнат, да стиснат десницата му и да го уверят, че той е тяхната непогръзваща гордост. Бих искал да доважат и онези думи, които ми убегнаха, а си струваше да бъдат написани на белия лист.

За това слагам името си на свидетел на електричния блясък на вълненията, което изпълваше тържествено зала „Гържествена“ в Централния военен дом на 8 април т.г.

Минчо МИНЧЕВ

От стр. 1

Световната революция е планирана през 2017 г. (магия на датите и цифрите /1917-Октомвриската революция - б.р./, или просто съвпадение?) и започна сега.

Нейната същност е проста. По света се отменя създадената през 1944 година в Бретън Уудс и реформирана през 1976 година в Ямайка системата на монополно доларово господство, където златото е признато за загубил сила еквивалент на световните пари. Доларът става световна

Цена на златото

Решението на „Базел-3“ означава, че в балансите на световните банки златото като резерв от трета категория се оценяваше на 50% от стойността му. В също-

Александър ХАЛДЕЙ

банка на Руската федерация може да излезе тези пари в нашата икономика на всички правни основания. Все още не е известно как ще действа. Прибързането тук, без да се изчисляват всички последствия, е изключително опасно. Въпреки че този въпрос се счита за неинфлационен, всъщност всичко е много по-сложно.

В света за няколко месеца нищо няма да се промени. Обръщането ще бъде много бавно. САЩ официално притежават златен резерв от 813,5 тона, но има такова нещо като финансов мултипликатор: за един златен долар банки-

и Франция е способна напълно да завърши разгрома на Великобритания на европейския континент.

По този начин можем да се поздравим –

ерата на долара, която продължава от 1944 го 2019 г., е приключила.

Сега златото е възстановено напълно и вече не е борсов метал, а световни пари наравно с долара, еврото и британската лира. Сега златото ще стане по-скъпо и цената му ще се повиши от 1200-1400 долара за тройунция до 1800-2000 долара до тази есен. Сега вече е ясно защо през всички

ната индустрия ще им е добре, може би дори по-добре от всеки друг, но не за дълго. Свиването на икономиката поради скъпия петрол ще бъде свиване на петролната индустрия. Това е основната причина, поради която правата ни на допълнителни емисии може да останат неизползвани изцяло, въпреки че подаръкът в тази форма няма да бъде напълно пренебрегнат. Майските укази на Путин в настоящия контекст се разбират съвсем различно. Русия по всякакъв начин избягва петролния модел на икономиката. Включително чрез политическа реформа и про-

РЕВОЛЮЦИЯ, КОЯТО НИКОЙ НЕ ЗАБЕЛЯВА

валута, а златото се превръща в обикновена стока, като, например, метала или захарта, търгувани на стоковите борси в Лондон. Вярно е, че времето тук се определя единствено от трите фирми на „Лондонския пул“, които принадлежат на още по-малко собственици, но въпреки това покритие на долара не е златото, а петролът.

Оттогава живеем в такъв свят. Златото се счита за резерв от трета категория за всички банки, от централна до търговска, където резервите са предимно в долари и американски съкровищни облигации. Нормите на „Базел-3“ изискват увеличаване преди всичко на паричните резерви. Това се свързва с размера на паричните средства на банките, с които те биха могли да направят експанзия, но това е необходима мярка за запазване на стабилността на глобалната банкова система, която по време на кризата се оказала недостатъчна.

В Русия патриотите бяха възмутени от това, настоявайки за отхвърлянето на „Базел-3“, който те наричат признание за „липса на суверенитет“. Всъщност това е напълно обикновено изискване да се спазват международните стандарти за безопасността на банките, които стават по-строги, но тъй като не сме печатали долари, това, разбира се, ни засяга. И тъй като алтернативата е изход от глобалните финансови връзки в пълна изолация, това, разбира се, нашите власти не биха желали да приемат такива глупости, дори окичени от патриотите с думата „суверенитет“. Да наричат „суверенитет“ свободата сами да си наденете бесило и странна трактовка на термина.

то време всички стопани на световните пари търгуваха със злато, но не в натура, а на хартия, без да се движат реални метали, чийто обем по света не е достатъчен за реални сделки. Това е направено, за да се потисне цената на златото, за да се направи възможно най-ниска. На първо място, именно в интерес на долара. В крайна сметка, доларът е свързан с петрола, който би трябвало да струва не по-малко от цената на един грам злато на барел.

И сега „просто“ решиха да причислят златото не на трета, а на първа категория. А това означава, че сега трябва цената му да се изчислява не на 50, а на 100% от стойността му. Това води до преоценка на баланса. А, ако се приложи за Русия, това би означавало, че сега можем спокойно, по всички законни основания, да влезем в икономиката близо 3 трилиона рубли. Нека бъдем точни – 2,95 трилиона рубли, или 45 милиарда долара по обменния курс към текущия валуен баланс. Централна-

те отпечатват 20-30 хартиено-компютърни! Това означава, че Съединените щати могат допълнително официално да получат 170 милиарда долара, а предвид мултипликатора - 4,5 трилиона долара. Това обяснява защо Федералният резерв държи ръста на основния лихвен процент и и все още поддържа курса за намаляване на валутите на баланса - страх от скок на хиперинфлацията!

Но сега всички най-големи държави, притежатели на злато, ще преоценят своите златни и валутни резерви. Това са Германия, Италия, Франция, Русия, Китай и Швейцария - държави, в които златните резерви надвишават 1 хил. тона. Забележка - в този списък няма Великобритания. Запасите са под 1000 тона. Експертите подозират, че може би не случайно датата на излизането на Великобритания от ЕС съвпадна с датата на „Базел-3“. Увеличената финансова мощ на лидерите на Европа, Германия

мяна в елитите.

Но защо решението в Базел е революция?

Защото от падането на световната икономика ще започне финансово наводнение. Това ще доведе до усуряване на изолацията от доларовата система от страна на Русия и Китай и до крах на икономиките, изцяло зависими от долара - това са васалните на САЩ държави. На тях ще им е най-лошо. А това означава, че поведице за раздалчаване между ЕС и САЩ ще се увеличи значително. Светът очаква преназначаване на глобалната карта на съюзите.

А прекрояването на тези съюзи ще се провежда не на последно място с военни методи. Или с частично им използване, но по един или друг начин силите ще увеличат до нивото на почти гарантирана война. „Почти“ е нашата надежда за спасение, тъй като САЩ губят всички основни инструменти на влияние върху този свят. Освен силата.

Но не за това „Дюрхихските джуджета“ създадоха този свят, така че Съединените щати да го превърнат в радиоактивна пепел. Съединените щати ще бъдат по-ливани със студена вода като авариал ядрен реактор, а светът навлиза по пътя на най-глобалните трансформации през последните няколко века. Революцията, за която толкова дълго говореха тези, които я очакваха, и от която се страхуваха мнозина, започна.

Моля, затегнете коланите си и не пушете! Капитанът и екипажът ви пожелават приятен полет.

ген.о.р Златан Стойков, полк.о.р Манол Тенчев, Радослав Симеонов, полк.о.з. Кръстан Владимиров.

КЛАСИТЕ И КЛАСОВАТА БОРБА ДНЕС

ПРОДЪЛЖЕНИЕ

Класи и класови интереси

4.

И днес, както вчера и винаги, класите имат класови интереси, които ги противопоставят една на друга или ги съзавят, но поради липсата на класово съзнание у тях поведението им е аморфно и неадекватно. Вътре в класите сцеплението е на най-ниската си степен, поради което и хората не се чувстват обединени и единни, забравяйки, че интересите им са общи. Това е удобно за капитала и буржоазията, понеже изключва организираната борба на онеправданите срещу системата и тяхната власт не е застрашена. Осъществява се идеалът на социалдемократията, за който пише Карл Маркс в книгата си „18 брюмер на Луи Банапарт“: „Своеобразният характер на социалдемократията се изразява в това, че тя иска демократично-республканските институции не за да премахне двете крайности – капитал и наемния труд, а за да отслаби тяхната противоположност и да я превърне в хармония.“ (цит. съч., 181) Така се игнорира класовата борба.

Както и да се представят капиталът, наемният труд, класите и класовата борба, както и да бъдат гримирани, опровергавани, скривани или отричани, не могат да бъдат премахнати в рамките на класовото буржоазно общество. Класовата борба може да бъде притъпена, но тя все някога ще избухне отново с пълна сила и ще извърши преобразованията на системата.

Но нека сега разсъждаваме за класовото съзнание.

Грим и природа на егоистичното общество

Голяма заблуда е да се смята, че мирът и спокойствието в буржоазното общество могат да продължават вечно. Каквито и идеологически и пропагандни хватки да прилагат неолитералните идеологии, няма как да осигурят вечния мир. Защото това общество прелива от социални проблеми. Икономиката му е сполетявана от периодични кризи. Капиталистическото общество е общество на егоизма, а егоизмът никога не се смирява с любовта, солидарността, свобода и равенството. Всеки иска да има повече от другия и макар да има за всички, не всеки му се дава, за да живее

Панко АНЧЕВ

като всички. И то не защото е невъзможно, а защото ще противоречи на основните принципи на капитализма. Егоистичното общество винаги е разделено, враждебно на самото себе си, неспокойно. Вътре в него винаги ври и кипи – дори и тогава, когато всичко изглежда тихо, кротко

егоизъм, за който става дума. Дори не може да намалена, макар че пречи на нормалното икономическо развитие и поражда икономически и социални проблеми.

Егоизмът на богатите е безбрежен, ала търпението на бедните не. Когато бедните осъзнаят, че причината за

ла и утвърждаването на пазара като нейна икономическа основа не са окончателно приключили и социалната структура не напълно установена. Това забавя и обособяването на класите – да не говорим за проявата на класовото им съзнание и класовата борба. Българският свят още не е свикнал с разделението и порядците в буржоазното общество, с неговите несправедливости и неравенства. България е все още в очакваната си, че „пазарната икономика“ ще им осигури богатото съществуване. Затова и е неутешима и твърди, че „българският преход е несполучлив“. Българският преход си е съвсем сполучлив, но илюзията, породени от желанието за „по-добър живот“,

(начело, за съжаление, с левичата) доброволно се подаде в края на 90-те години на XX век на активна и масирана неолитерална пропаганда, която истината за пазарната икономика, социалното неравенство и необходимостта класите да изчезнат, а с тях и класовото съзнание и класовата борба, за да станел животът по-спокоен, мирен, добър, богат. Това продължава да се втъпява вече тридесет години и обществото повярва и свикна с новото си битие. То прие т. нар. „демократия“ като щастлив изход от бедността и провала на социализма. И вярваше, че е дошло друго време, в което ще възтържествуват свободата, равенството и солидарност-

и спокойно. Животът в буржоазното общество е в невидимата му част, макар че то показва видимата и обича да се хвали с нея, когато е привлекателна. Но привлекателността и грим, а не негова природа.

Капиталистическият свят – глобалният и в рамките на една държава или една икономическа и военно-политическа общност, е неравномерно развит. Едни държави са много богати, а други – много бедни. Тази диспропорция няма как да бъде отстранена именно заради социалния

бедността им не е в тях самите, както ги убеждава неолитералната пропаганда, а във коренените недъзи на системата и на егоизма на богатите, те вече придобиват класово съзнание и слагат началото на класовата борба в нейните открити изражения и проявления.

Що се отнася до днешната българска капиталистическа действителност, трябва да имаме предвид, че съществуването й е твърде кратко – едва тридесет години от реставрацията й. Все още процесите на натрупване на капита-

който „пазарната икономика“ ще осъществи, са живи и пречат действителността да се види в истинския й вид.

От недъзите на капиталистическото общество и пазарната икономика се възползваха новите капиталисти, а новите пролетарии още се чувят в какъв свят живеят. Това би могло да се причисли към „неуспехите“ на т. нар. „български преход“. Или по-точно – към неговите парадокси.

Краят на историята

5. Българското общество

та. За да заживее богато и щастливо.

Разочарованието го сподоби бързо. Но това не бе още причина за реално осъзнаване на състоянието в обществото. Пропагандата (и лявата, и дясната) бяха убедили, че причината за „неуспешния преход“ е в недостатъците на националния ни характер, а не на егоизма и безсърдечията на капитализма. Затова и социалните протести бяха слаби, малобройни и продажни слуги на капитала и буржоазията.

Левичите политически субек-

ПРИМЕРИ ОТ ТУРСКА ДЕМОКРАЦИЯ

Петко Петков

Известна е фразата: „Не е важно колко са гласовете, а кой брои бюлетините“. Българският опит сочи, че също толкова важно е и кой поръчва да се „надпечатат“ стотици хиляди бюлетини, които да влязат в употреба, щом управляващите усетят, че губят изборите. Няма значение дали ще ги наричаме „костинбродски“ или други. „Имане къща не събара“, казвали в едно крадливо село и когато валиякът ношувал там, откривали му предното колело и го скривали на тавана. По-късно някои замениха валияк с евтини апартаменти. Което е толкова „законно“, колкото и аморално. Важно е кой поръчва, кой пише и кой тълкува и прилага законите.

При последните местни избори в Турция наблюдавахме аналогични „законни“ и аморални маньоври от страна на губещите представители на властта. В хода на предизборната кампания емисари на управляващите обикаляха от къща на къща с фалшиви баджове на опозиционните партии и уверяваха гражданите, че те са изменили на принципите на Атаюрк, поради което не заслужават подкрепа. При предизборни спорове имаше дори убити, а на един привърженик на опозицията за една нощ му изсякоха лозите, с които 28 години е осигурявал хляба на своето и на още десетки семейства.

Но нищо не може да се сравни с отчаяните опити на властта да прикрие своя разгром в по-големите градове на Турция. Масово се оспорват пред Висшата изборна комисия (YSK) получените от опозицията резултати, настоява се за ново преброяване на гласовете, за отстраняване на победителите чрез скалъпени обвинения в подкрепа на терористични организации и водене на теро-

Снимката, която виждате не е от София, а от Истанбул и е поместена във вестник „Джумхуриет“ (06.04.2019). Изводите оставяме на вас. „ЗОРА“.

ристична пропаганда. Особен интерес представляват решенията на тази комисия за повторно броене на невалидните бюлетини, които са към 2 млн.. Вероятно затова лидерът на „Добра партия“ Мерал Акшенер нарече Ердоган „Топал юрдек“ („Кучето пате“). На колко ли ще я осъдят „за обида на държавния глава“?

В Кърларели (Лозенград) кметския пост спечели независим кандидат, но Висшата изборителна комисия (YSK) разпореди гласовете да се преброят наново. В Истанбул пък броиха наново невалидните бюлетини, при което към гласовете за кандидата на Партията на справедливостта и развитието (ПСР) Бинали Йълдъръм се добавиха нови: част от невалидните бюлетини бяха „валидизирани“ в ущърб на опозиционния кандидат Екрем Имамоглу (Народно-республканска партия НРП). Само дето не се сетиха „да угасат свещите“... Иначе предаването на чувалите с бюлетини и изборни протоколи силно наподобяваше случилото се преди години в зала „Армеец“.

кти изключиха от самоопределението си, че са изразители на политическите интереси и искания на хората на наемния труд, на пролетариата. Така класата, която по презумпция би следвало да се нарече пролетариат, е без истински политически изразител. Това още повече затруднява нейното самоосъзнаване като класа.

Класата се осъзнава като „класа в себе си“ и като „класа за себе си“. Тя най-напред придобива съзнание за собствената си същност, а после и за мястото си в обществото и за целите, които са й поставени за осъществяване. Това самопознание още не е придобито, но то неминуемо ще стане съзнание на класата на наемния труд.

Ако българският пролетариат все още не е придобил класово съзнание и не се е осъзнал като класа, то пролетариатът в европейските държави изгуби това съзнание в резултат на рухването на социализма като система и на СССР. Това стана под внушението на неолитералната пропаганда, която го убеди, че ролята му не е да бъде „робкопач“ на буржоазията и да премахва капитализма, а сам да се ползва от благата на системата. Защото след разпада на социализма е настъпил краят на историята. Обществено развитие е достигнало върховата си точка, отвъд която няма нищо. Сега бил моментът на усъвършенстване на капи-

тализма, начините на производство и разпределение. Т. е. капиталът и наемният труд нямат причини да бъдат в конфликт и е настъпил

моментът на тяхната вечна хармония.

Европейската левица бе напълно обезличена и сломена.

Причините за обществените конфликти бяха определени като религиозни, верски, етнически, но не и класови.

Навсякъде по земното кълбо, а още повече у нас, конфликтите се задълбочават, недоволството расте, протестите са все по-чести и остри. Това са класови борби. Но аз искам да обърна внимание и на събитията, които биват определяни като терористични и обявявани за проява на „религиозен фанатизъм“ и „война срещу европейската цивилизация“. Те придобиват все по-мощен характер и взимат много жертви измежду напълно невинни и случайни озовали се на мястото на атентатите хора. Този световен вече тероризъм тревожи целия свят. Великите сили уж са се заели с премахването му, но резултатите от усилията им са нищожни. Аз твърдя, че причините за неуспеха в борбата срещу тероризма са в неразбиране неговата същност, характер и обстоятелствата, които го предизвикват. Тук нямам предвид акциите на болни и психопати, а за организирани акции, за които отговорност поемат най-често групировки

от ислямския свят. Дори и когато самите организатори и извършители на терористичните акции придават религиозни окраски и стрелят и умират като мюсюлмани за отмъщение или наказание, действията им са политически и би следвало да се разглеждат като проявление на класовата борба. Причините им са в недоволството от насилието, проявявано от големите европейски държави и САЩ над бедните и онеправданите народи, на капитала над наемния труд. Тези причини са в несправедливостите на днешното световно устройство, което обрича едни на разцвет и богатства,

а други на мизерия и физическо унищожение.

Точно този тероризъм показва каква беда е настъпила с победата на неолитералната идеология и обезличаването на световната левица. Когато левицата е слаба и немощна, идва

времето на крайната левица, което единствено средство за борба е терорът.

Левицата отстъпи доброволно полето на класовата борба и гражданската война на политици, които опорожават смисъла на класовата борба и й придават уродливи форми. Терорът не може

нико да премахне, нито да намали класовата борба, а само я ожесточава и взима ненужни жертви. Той предизвиква недоволство срещу властта, че не е способна да гарантира ред и сигурност, но още повече настройва обществото срещу себе си с невинните и безсмислени жертви.

Ако левичите политически субекти имаха идеология и не бяха се разпаднали и самоликвидирали, въпросният терор щеше да бъде в съсем друг размер и щеше да бъде насочен срещу властта, а не срещу невинните граждани. Вината на левицата е непростима!

Уроците на Маркс и Енгелс

6.

В „Манифест на Коммунистическата партия“ Маркс и Енгелс определят историята на „всички досегашни общества“ като „история на класови борби“. Тази дефиниция бе оспорвана и опровергавана дълго време – особено в последния половин век от историци, философи, политолози, хуманитаристи с аргументите, че историята не е само класови борби, а и множество други фактори и обстоятелства. Това е вярно, но е вярно също, че в крайна сметка класовите борби са тези, които са причина за дълбоките и качествени изменения в обществата и най-вече за смяната на общественоекономическите и политическите системи. Единствено те подтикват към радикални промени, в резултат на които светът придобива нов вид.

Маркс и Енгелс не случайно отдават толкова голямо значение на класовите борби като двигател на историята. Но те предупреждават, че пролетариатът е длъжен да осъзнае тези борби и да ги води целенасочено, организирано и идейно убедено, защото е призван да създаде друг тип общество, което ще бъде безкласово. Разрушаването на капитализма и завземането на властта от пролетариата, според Маркс и Енгелс, е естествен резултат от историческото развитие, а не желание и воля на един или друг пролетарски водач. За тази цел работят комунистическите партии. Без такова съзнание класовата борба ще бъде стихийна, разпилена, неосъзната и постоянно ще избива в тероризъм и насилие.

Уроците на Маркс и Енгелс са валидни и в днешното време, независимо че пролетариатът е различен, идейно и политически обезоръжен, принуден да забрави за себе си и за своята историческа функция. Неговите политически изразители са се обуржоазнили напълно и съществуват извън историята. Затова са се маргинализирани и практически нямат никакво влияние в националните си общества, а и в света левичите движения са почти незабележими.

Аз не се съмнявам, че хората на наемния труд, пролетариатът ще ги събудят и поставят на мястото им. За да продължи историята и отвъд обявения от неолитерализма неин „край“.

Това е времето на задълбочаване на противоречията между двете страни. Интересен е фактът, че първият конфликт между либерали и консерватори по време на първото българско правителство – (юли 1879 – ноември 1879) ще възникне във връзка с един сякаш не особено значим повод – титулуването на княза: дали да бъде наричан „Светлост“, както го изискава Конституцията, или „Височество“, титла, която Батенберг е имал по рождение. Развитието на събитията в България след детронацията на княз Александър I не тръгват в посоката, очаквана от руската страна. Много скоро след създаването на регентския съвет избухват проруски бунтове на офицери. Някои от тях са известни герои от Сръбско – Българската война като капитан Атанас Узунов и Олимпи Панев. В Русе и Силистра бунтовете са потушени от верни на правителството войски, а офицерите са осъдени на смърт и разстреляни. Друга част от бунтовниците емигрират в Русия, където постъпват като офицери в редовете на руската армия.

Оставяйки верни на благоравието и благородството на българската нравствена култура, българите със здрав разум и мъдро прозрение наблагат на историческия факт, че Русия дава на България една безкористна братска подкрепа, имаща за цел нейното освобождение от петвековното османско иго. Те не отричат безспорното значение на съчувствието и моралната подкрепа на хора с благородни души от всички краища на планетата към героичния порив на българския народ за свобода и независимост, но подчертават несравнимо по-високото значение на саможертвата на десетки хиляди убити и безследно изчезнали руски войници и офицери по бойните поля на родината ни, за да се осъществи една многовековна надежда.

Целият този драматичен патос на посочените сблъсъци между двете противостоящи тенденции завършва като фарс между извращения народен ентузиазъм в Русия при подготовката на войната срещу Османската империя, от една страна, и от друга – „тайните“ намерения на управляващата руски елит. Именно това поражда желанието отново и отново да се препрочита „Дневник на писателя“ от големия руски писател Ф. М. Достоевски. В него той пише пророчески, че скоро след Освобождението

си... „ще започнат непременно с това, че не са задължени на Русия, уж едва да са се спасили при сключването на мира от влизане в общоевропейския оркестър. И ако не се е намесила Европа, то самата Русия, след като ги откъснала от турците, ги била погълнала тоз час, имайки предвид разширението на границите си и образуването на велика Общославянска империя за заробване на славяните от жадния, хитър и варварски руски „народ“, „...даже за турците ще започнат да говорят с по-голямо уважение, отколкото за Русия“.

Какво смразяващо прозрение и какво чуждовищо запустение на мерзостта!

Парадоксално, но времето потвърждава тези тъжни прозрения на големия хума-

Опълченци, участници в Сръбско-българската война

нист. Българските русофоби не се уморяват да повтарят едни и същи брътвежи в продължение на десетилетия след Освобождението. Русофобите у нас, изглежда, не обичат да четат сериозни изследвания по темата, след като предварително са убедени, че всеки, който не е съгласен с тях, следва да бъде обвиняван в лъжа. Тяхната предубеденост се простира дори до изследвания на автори от трети страни. Например наскоро швейцарският общественик деец, политик и журналист Ги Меттан издаде задълбочено изследване, в което проследява метаморфозите на русофобията от времето на Карл Велики до украинската криза. Книгата му излезе и в руски превод. (Ги Меттан. Запад – Россия: тысячелетняя война. История русофобии от Карла Великого до украинского кризиса. Почему мы так любим ненавидеть Россию? Paulsen, 2016). Тя е известна на не един интелектуалец в България и до днес не е получила полагащата й се глас-

БРАТСКАТА ВЗАИМНОСТ

ност.

В светлината на тези размишления не по-малко интерес представлява и позицията на добре познатия български анализатор д-р Николай Михайлов, която той споделя в интервю от 22 юли 2014 г., разпространено от агенция КРОСС. Този сблъсък между русофоби и русофили, заявява той, „има един дълбок и кононктурен смисъл. Първо за второто. Десните, или тези, които наричат себе си десни, се нуждаят от враг. И тъй като идеологическият сблъсък между сините и червените е загубил остротата си, налага се да се потърси нов враг. Дясна-

и кръвна. Тази връзка изтънява от време на време, но все остава жива, жизнена. Народите помнят по-дълго, отколкото подготвят.“

Интелигентстващи „специалисти“ продължават да повтарят, че обидно и унижаващо им е било „Русия да ни мисли за част от себе си“ и „оце по-страшно е било, че светът ни мисли за част от Русия“. Излиза и го твърдят, че да бъдем част от НАТО и съюзници на САЩ било голяма чест за българите и техен „цивилизационен избор“. Като „аргумент“ на приумица те изтъкват, че „много българи не изпитвали благодарност към Русия“, „за-

наричайки една велика саможертва „услуга! Нима в това българите търсят „услугата“, посрещайки настъпващата руска армия, с неотразим възторг и ентузиазъм опълченците и доброволците се включват в бойните действия, свързани с неописуем героизъм и саможертва! Нима трябва да се примирим с еснафската мара манталитет на онези, които ще определят като „услуга“ и това, че руската делегация начело с Вячеслав Молотов на Парижката Конференция през 1946 г. решително подкрепя силния на българската делегация, водена от Васил Коларов, срещу исканията на Гръцките власти Родопите до Асеновград да преминат към Гърция!

И още нещо, много съществено. Вярно е, че Освободителната за България рускотурска война (1877/1878) завършила с диктат на европейските велики сили. И до днес те остават верни на властовия си нагон. Но след 485 – годишно прекъсване, на картата на Европа е отделено място за Българското княжество. Вярно е, че това не е крайната цел на българските очаквания. Това е ясно за всеки, който чете историята не както Дявола Евангелието. И не е нужно особено остроумие, за да се разбере, че това е необходимият минимум за едно добро начало. Начало, поставено не от друг, а от Русия. Установявайки дипломатически отношения преди 140 години (8 юли 1879 г.), Русия потвърждава създаването на свободна българска държава и осигурява международна гаранция за нейното съществуване и по-нататъшно развитие. При това дълго време тя остава единствената велика държава, която поддържа взаимност с България. Останалото е резултат от вътрешни боричкания на основните политически сили-либерали и консерватори, млади и стари, русофоби и русофили, славянофоби и славянофили. Но Русия остава в сърцата на българите като безсмъртен символ на вечната братска взаимност. Нека се вслушаме в безсмъртния завет на Христо Ботев, който пише: „Нека говори кой що ще, а аз ще да кажа, че християнски народности на Балканския полуостров ще да намерят съчувствие само в Русия...“

Мисля, че съм длъжен да посоча, че русофобските „специалисти“ са

щото тя никога не е правила услуги. Така отношенията между България и Русия се мерят чрез „теглена на калема“ за келепира (в-к, „Труд“, 18 – 20 февруари 2015, с. 13).

Освобождението не е услуга

Тук може би е уместно на тези „специалисти“ да им се припомнят някои азбучни истини. Преди всичко всеки средно образован индивид знае, че за една епоха и личност се съди не по това, което не са направили, а по това какво са успели да постигнат. Почти парадоксално звучи твърдението им, че Русия „никога не е правила услуги“ и разкрива колко елементарно и плиткоумно е интелектуалното и нравственото им равнище. Нима това, че Русия единствено обявява война на Османската империя, зад която стоят основните велики сили и с цената на огромни загуби и жертви проправя пътя към жадуваната пет века свобода, трябва да се принижават

МЕЖДУ БЪЛГАРИЯ И РУСИЯ

Фалшификатори на историята на цялата освободителна рускотурска война

и прозрителността от нейните резултати - Санстефански договор и Берлински конгрес. Случайно ли е съвпадението между внушенията на нашите отрицатели на Русия и реакцията на великите сили на Европа, които се обявяват против клаузите, заложили в тях с аргумента, че „...Русия придобива с това и така се изменя равновесието на силите в Европа“. И непременно бих им препоръчал да намерят и прочетат внимателно „Благодарствения адрес“, изпратен на 4 април 1878 г. до Царя Освободител Александър II от името на „До веки благодарни българи“.

В крайна сметка, не е трудно да се забележи, че докато цивилизационното братство с Русия е тъждествено на българската любов към славянското начало, то русофобството е израз на желанието България да се отдалечава от Русия, за да стигне до безумното внушение, че тя е враг на България и следователно, ако България иска да оцелее, е принудена по-скоро да се опира на Запада, т.е. вграден в евроатлантическия алианс да отхвърли православно – славянската си духовност и национална идентичност, вкупом с общия цивилизационен културен код.

От друга страна още един съществен факт заслужава да бъде специално отбелязан. От самото начало при всички политически превратности в съдбата на нацията ни, най-бундните български умове остават верни на своето чувство на признателност и благодарност към Русия и руския народ. Доста тчно е да споменем имената на П. П. Славейков, П. Бобчев, офицерите Атанас Бендеров, Радко Димитров, Павел Груев, генерал Вазов. От възрожденската епоха - Г. С. Раковски, Бенковски, Л. Каравелов, Васил Левски, Хр. Ботев, Иван Вазов и много други. А по-късно към плеядата радетели за приятелство с великата славянска страна се причисляват и индустриалци като Атанас Буров, интелектуалци като Симеон Радев, личности с центристка ориентация или социалдемократи като Асен Златаров.

Между двете световни войни, въпреки доминиращото влияние на Запада във външната политика на България, особено сред художествено творческата и научната ин-

телигенция, големи имена застъпват в произведенията си послания за приятелство с Русия. А днес отрицателите на сътрудничеството и братството с Русия и руския народ са ограничен брой интелектуалци, склонни към променливи изкушения. Същевременно не бива да се подценяват и

реалните последици от тяхната гоиност.

Когато хора с такава нагласа се превърнат в политически фактор, тогава ярко се откроява истината, че русофобството при определени условия може да се превър-

Дейци на Съединението като доброволци в Сръбско-българската война, от ляво надясно: Петър Караджов, Петър Каназирски, Коста Кацара (седнал долу), Петко Свецаров и Иван Андонов, Пловдив 1885 г.

не в заплахата за българската национална кауза. В усилията си всички да дискредитират братските чувства на българите към руския народ и култура, премълчавайки една от съществените характеристики на българо-руските отношения. Става дума за истината, че приятелството с Русия не е само идеологическа формула и емоционален патос, но също така е и израз на дълбока и осъзната приятелност към руския народ и неговата история, култура и изкуство като нравствена норма. Формирането на това благородно качество на духа е плод на продължителен процес на непосредствено общуване с хората, културата и природата на двете страни. За България и българите това чувство и отношение към Русия са исторически детерминирани. На тази основа не само се изгражда специфичен образ на Русия като най-голяма славянска държава, но и се потвърждава от славянската принадлежност на българите, които векове наред са свързвали надеждата си за освобождение и независимост от продължителното чуждо владичество. За-

това българите не възприемат Русия като империя, както всяка друга, която заплашва малките си съюзници с гибел. Чувствата към Русия имат свой непресекавш източник в съзнанието за принадлежност на българите към славянския свят, в който Русия винаги е заемала специално място поради историческото призвание да играе ролята на по-големия брат, на който по-малките народи могат да разчитат. Наред с това българите открояват време за възприемали Русия като източник на културно влияние и поради това винаги са се отнасяли към

нея като към безспорен фактор за формиране на българската национална идеология. Наред с това, близостта на езика превръща Русия в безценна книжовна територия още от самото начало на националното ни възраждане. Поради това редица изследователи смятат, че през този ранен стадий на развитието на новобългарския културен процес започва формирането на мита за Русия, изграждането на нейния образ като месья – баща, покровител и освободител. (виж подробно: Бонева, В. Славянството в духовния живот на българите – (сп. „Духовна култура“. Изд. на Св. Синод на Българската православна църква. 1991, с. 30-33).

Когато се изследват корените на тази българска „любов необяснима“, обикновено не се взема предвид един съществен източник, който има изключително значение за появата и съхранението на особеното отношение и чувства у българите към Русия и руския народ. Това е споменът за

Беликата мисия на България в Русия.

Проф. Панайот Гиндев отбелязва, че „Десети век е изключително време за българската

държава. Това е времето, когато Крум поставя основите на геополитически проект, а Симеон Велики обединява двата проекта във великата европейска мисия на България. Ще минат три века на победи и поражения, но великата мечта няма да угасне и подигрета за Москва – трети Рим ще бъде пренесена в Русия, за да продължи своя исторически ход. Върху тази историческа памет се изгражда и образът на България в Русия и на Русия – в българската душа“.

В тази насока изключително голяма роля играе мисията на Киприан – български писател, всеруски митрополит, светец на руската православна църква. Не случайно Киприан е бил канонизиран през 1472 г., а мощите му се пазят и днес в мраморен саркофаг в Успенския събор в московския Кремъл. Когато е починал в дълбока старост на 16 септември 1406 г. над гроба му била прочетена неговата „Процална молитва“ към руските християни, която той продуктивал на смъртния си одър.

В наши дни чувствата на огромна част от българите приятели на Русия играят важна роля за неутрализиране на антируските настроения сред хора, обвързани с евроатлантическата зараза, която служи за поощряване на враждебни действия срещу руския народ. Тези хора се явяват проповедници на русофобската истерия, поддържана от геополитически централи, в които са ангажирани хиляди наемници.

Това се потвърждава и от резултатите на социологическото проучване, проведено през 2014 г., относно отношението между България и Русия. 63% от анкетиранияте изразяват мнението, че „България трябва в максимална степен да възстанови и поддържа приятелските отношения с Русия“. Само 6% са против това. 54% поддържат необходимостта „въпреки че е член на ЕС и НАТО, България трябва да отстоява правото си да съхрани тесните си връзки с Русия“. Само 9% са против това. А сред електортите на партиите 88–52% предпочитат цивилизационното братство с Русия срещу 1–15% противници. (Дума, 25 ноември 2014, с. 13).

Както отбелязва журналистът Ал. Симов, „Да си русофил означава да си даваш сметка, че Русия не е просто поредната държава на картата, а страна, към която мнозинството българи винаги ще изпитват чувство на благодарност. Това убива вестителите на омразата. Защото тук не говорим за някакво преходно чувство, което се разтваря като пролетна мъглица“.

Ето защо постоянно се множат очакванията Русия и славянския свят да съумеят да я изпълнят спасителната си мисия за Европа, пък и за човечеството. Светът е в болезнено очакване на радикална промяна, крайният резултат от която ще бъде замаяната на съвременния ирационален световен ред с хуманистичен модел на развитието, за да може човечеството да излезе от своята предистория и влезе в истинската си история.

В светлината на тази визия наш дълг е по начин да осмислим приноса на славянския свят в общата духовна обнова на човечеството. Това е причината и основанието историята отново да призове славянския свят в изпълнение на своята мисия като общоизраз на човешката мъдрост и да създаде нов духовен синтез на благородство на духа и творещата интелектуална енергия.

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ

РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Проф. д-ик. Н. Бончо АСЕНОВ
акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Габриела МИХАЙЛОВА
(редактор)

д-р инж. Марин БЕЛОВЕВ
Проф. д-ин Нако СТЕФАНОВ
акад. Николай ХАЙТОВ

ст.н.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р инт. Н. Тодор МИШЕВ
Фотографии Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел./факс: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01
ИЗДАВА
„Втора Зора“ ЕООД

Печат „Нюзпринт“,
София, ул. „Тинява“ 100
БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC
UNCRBG5F

Примат се оригинали по
стандарт 30 реда,
56 машинописни знака.
Ръкописи не се recenzират
и не се връщат.
Броят е приключен редакционно
на 14.04. в 14 часа.
Хонорари се изплащат в сряда
и четвъртък от 13 до 15 часа

ISSN 1310-8492

БРАТСКАТА ВЗАИМНОСТ МЕЖДУ БЪЛГАРИЯ И РУСИЯ

Адекватното историческо мислене, съчетано с благоразумие и високо национално достойнство са първите необходими предпоставки за разумен подход към историческата съдба на всяка социокултурна общност. Само при наличие на тези предпоставки е възможно да се постигне духовно единение на нацията. За българската национална идеология братската взаимност между България и Русия представлява един от основните аспекти на общия културен код като устойчива основа на националната ни идентичност. Липсата на адекватно историческо съзнание е една от причините за превръщането на основни исторически събития и свързаните с тях личности в обект на сблъсък между коренно различни духовно – идеологически и политически парадигми. Оттук идва и променливата крива в отношенията между двата братски народа. Но винаги когато се променя патосът на традиционната взаимност между нашите страни, това се преживява като болка, предизвикана от чувството за накърнена святост и нарушена логика на вечните уроци на историческата съдба.

В крайна сметка политическият разум и от двете страни винаги поддържа вярата, че рано или късно ще се възстанови естественото състояние на утвърдилата се през вековете взаимност, основана на славянската духовност като общ културен код. Тази поука на историческата мъдрост придобива нова актуалност и непреходност днес, когато отбелязваме събития като Освобождението, 140 години от установяването на дипломатически отношения между Русия и България и др. В светлината на тази истина всеки опит да се осквернява не само освободителната мисия на руския народ, но и неговото високо нравствено благородство, проявявано през годините на чуждото владичество в подкрепа на историческите стремежи на България като „държава на

проф. Орлин ЗАГОРОВ

духа”, нанася значими травми във възпитанието на поколенията.

В кривото огледало на метаморфозите

Тъжно е да се констатира, че върху пантеона на вечната взаимност, издигнат в душите на истинските български родолюб-

ци, освен свежи цветя на искрена признателност към освободителното дело на руския народ по нашата земя, понякога се появяват нечестиви следи и знаци. Срещу това здравият разум на народа непрестанно издига глас на възмущение и разочарование, което намира израз в редица научни публикации, в които ярко се изразява бунтът на будната съвест на духовните водачи на нацията. Особено сполучливо този бунт е изразен в талантливо написаната книга „България - Русия. Заедно или разделени” от Жоро Цветков, издание на Фондация „Устойчиво развитие за България”, София, 2015 г. Книгата е получила решителната подкрепа на най-авторитетните историци на нашето време в лицето на академиците Васил Гюзелев и Георги Марков. На страница 96 интелигентният читател получава отговор на постоянно повдигащите се дискусии относно същността на осво-

Александър I Батенберг става първият български княз след Освобождението на България, след като е избран от първото Велико народно събрание на 17 април 1879 г.

ПРИЗИВНО

Чавдар Тепешанов

*Разсърдена, обидена, отчаяна,
уви, интелигенцията дреме!
А от ламтежа си за власт омаяни,
бездарници България превземат!*

*Известно е какво се получава
когато празноглавци първенствуват -
не жито за държавата, а плява!
И нация, която боледува.*

*Да бях по-млад със тридесет години
не бих живуркал само в съзерцание...
Но късно е за мен – и за пъртина,
и знаме да развявам за въстание.*

*Стани, интелигенцийо, стресни се!
На халос да се цупиш – няма смисъл!
От дрямка летаргична събуди се!
На теб съдбата кръст ти е орисала!*

*Не чакай дълго, ако ти е мила
България, която днес загива!
Народът има нужда от закрила,
а не от власт, която го убива!*

*Ти трябва да си в парламента, вътре!
Ти трябва всеки казус да разплиташ!
Не разни службогонци или мутри,
които мислят само за парите!*

*Ти трябва да трасираш съдбините
на нашата изстрадала държава,
тъй както са го правели предците!
Нима по-лесно е било тогава?!*

*Не спи, интелигенцийо, вдигни се!
Ти носиш във ума си знамената!
Спомни си Каравелов – „Свободата
не ще Екзарх, иска Караджата!“*

бодителната руско-турска война 1877/1878 г. Там пише: „В годините на демократичен преход тази мисъл достига до отрицание на освободителното дело на Русия. Стъпването на руските войски на българска земя е наречено „нашествие на царските пълчища”. Някои автори отричат други цели на Русия във войната, освен завладяването на Проливите и територии в Закавказието. За трети „опитът едно чуждо върховенство (турското) да се замени с нова чужда власт не може да се чества като освобождение”.

Известна е картината на метаморфозите в отношението към Русия на българското общество. Много скоро след Освобождението до днес те се движат от преклонение и признателност към големия славянски брат, покровител и освободител от петвеков-

ното османско иго до търсене на подмолни мотиви в руската саможертва в осъществяването на това всенародно българско възжеление. Същевременно още през първите години след Освобождението става ясно, че тези променящи се настроения ще се използват в политическите игри на различни външни и вътрешни сили.

Сблъсъците между русофобия и русофилия

се разгръщат в зависимост от конкретните исторически ситуации и събития. Някои от тях възникват спонтанно, като отглас на несъществуващи на пръв поглед политически събития, а други – дълго и търпеливо подготвени отвън във връзка с настъпващите промени в геополитическата ситуация в Европа.

Изследователите на така формулираната тема отбелязват, че годините 1881 – 1894 и т.нар. „демократичен преход“ от 90-те години на ХХ век са най-мъчителни в българо – руските отношения.

На стр. 10-11

